

PORT*folió*

Sülyi Diána

K É P Z Ő M Ű V É S Z

Az érdeklődésem középpontjában az alkotás folyamatának elemzése áll. A kérdés, hogy a mű a művész eszköze, vagy éppen a mű eszköze a művész, valamint ehhez hasonló problémák vezettek a performance művészet irányába, amellyel már közel 15 éve foglalkozom. Korábban szakdolgozatomban az egri Kis Zsinagóga Kortárs Kiállítótérben megrendezett artAlom fesztivál történetét és eseményeit dolgoztam fel, ahol találkoztam azokkal a művészekkel, akiket pályázatomhoz választottam. Az elmúlt években monográfiák feldolgozásában vettem részt, többek között Bornemisza László, Hencze Tamás és Fenyő György életműveinek bemutatásában.

Munkák

Munkáiban visszatérő az emberi test ábrázolása vagy felhasználása, a természetes anyagok ötvözése más anyagokkal. A gipsz és a lebomló anyagok sokszor visszatérnek az alkotói folyamatok során. Az installációk és performance-ok is saját érzelmi indíttatásból születnek, egy-egy általam átélt hol általános, hol specifikus problémával foglalkozik. Viszont az alkotói folyamat és az ember mindig központi helyett foglal el az ötlet elindulásától a megvalósított művekig.

See more

DILEMMA

Gipsz, üveg, fa, kurkuma

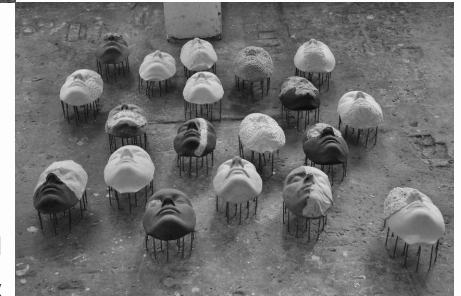
AZ IDŐ MÚLÉKONYSÁGÁNAK VÁLADÉKAI

Agyag, só, fa, búza,
vörös oxid festék

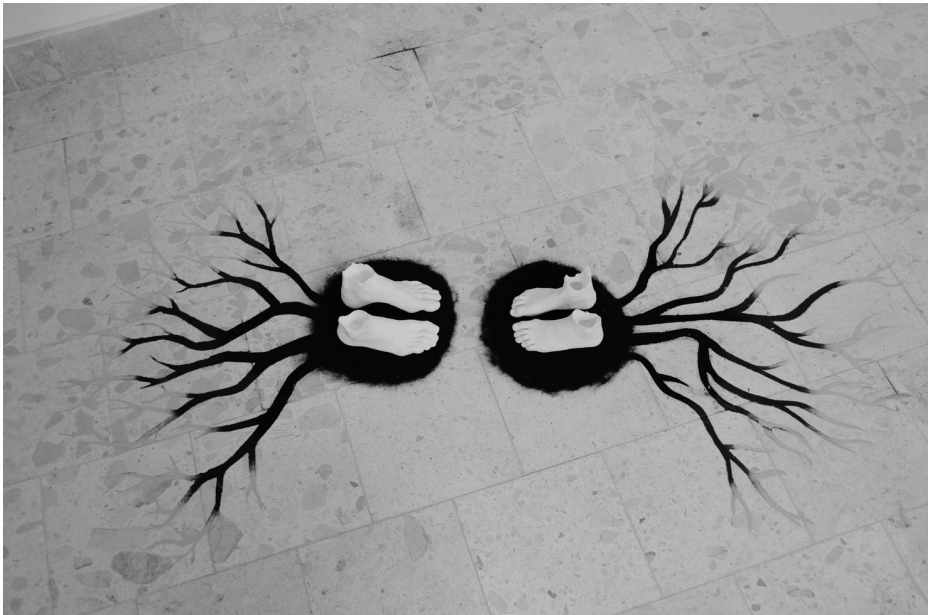
MI MIND EGY HAJÓBAN EVEZÜNK

Gipsz, homok, fa

ARCOK

Gipsz, fekete oxid
festék

CIM NÉLKÜL, 2021

GYERMEKKOROM APRÓ TÖRTÉNETEI, 2015

DIFFERENCIÁLT TESTEK, 2019

[See more](#)

ASSIMILATION, 2015

Redemptio, 2011

Vakvezető út, 2014

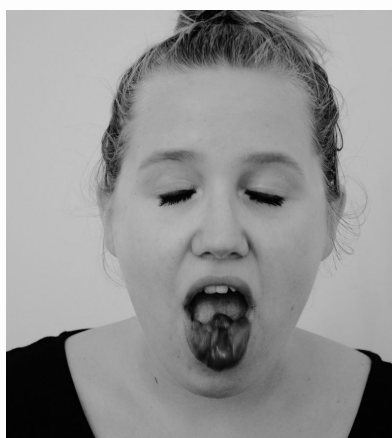
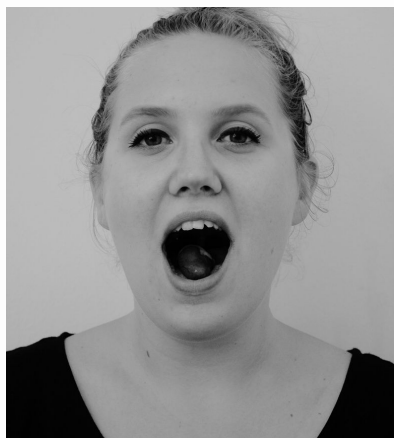
Oda se értem még, 2012

Transfiguration, 2015

Performance

• 2024

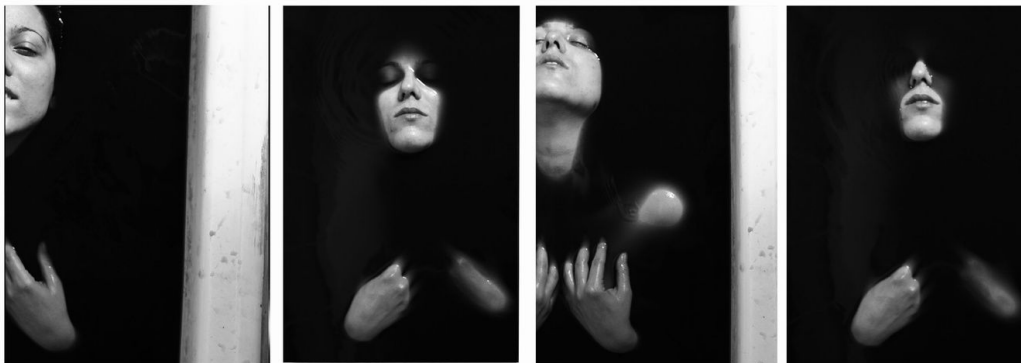
AZ VAGY AMIT MEGESZEL I.

2015, 22. SZEGEDI ART CAMP

KÍSÉRLETI PERFORMANCE, CSIRKE
BELSŐSÉG

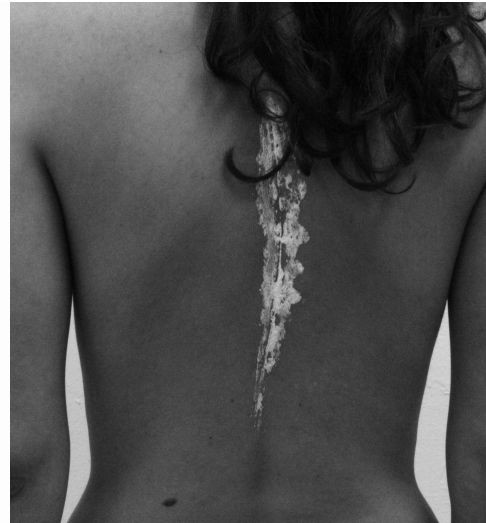
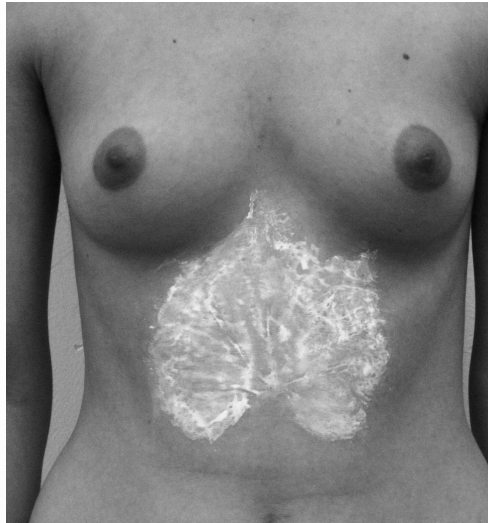

Az vagy amit megeszel
2017, NOSZVAJ

FOTÓ

DARKNESS, 2017

LENYOMATOK, 2016

Kiadványok

Bodó János / Szabó Lilla: A Tűnő idő emlékei,
Bornemisza László művészete, Gondolat Kiadó,
Budapest, 2025
Szerkesztőként vettem részt.

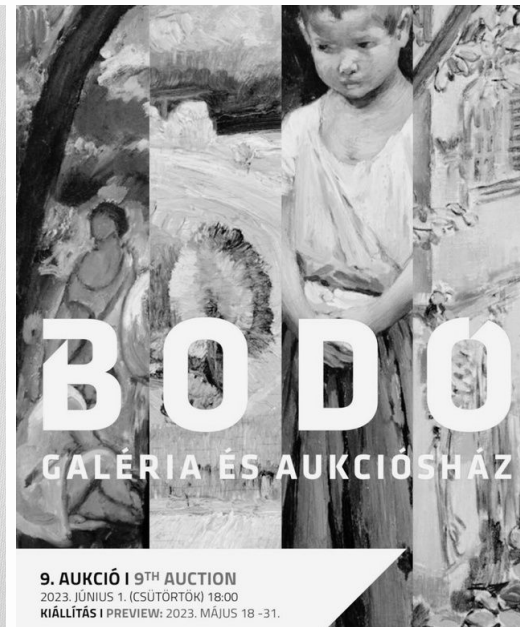
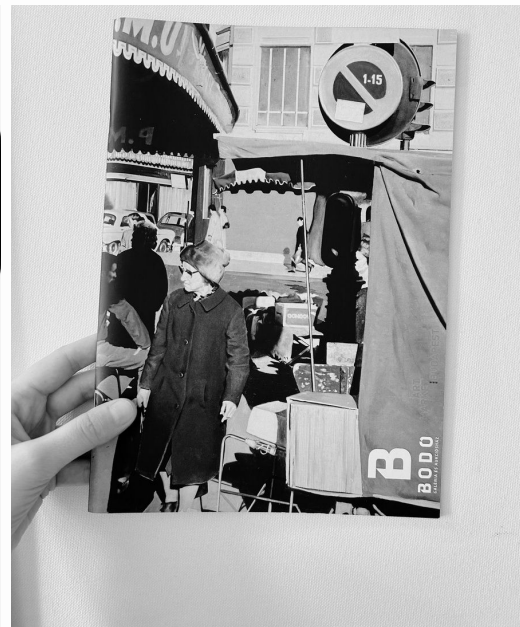
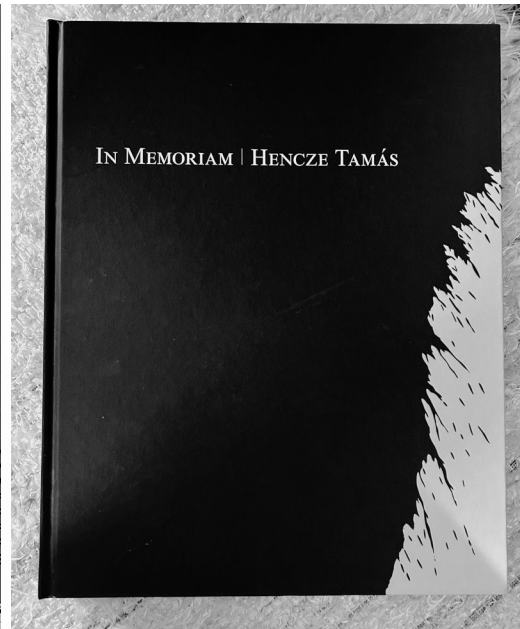
Bodó János: In memoriam Hencze Tamás, 2021
Utó munkálatokban vettem részt.

„A műgyűjtő jobban hallja, mit sug Isten szíve”-
Collectors' Pop Art című kiállítás katalógusa
Szerkesztői feladatokat láttam el.

Lugosi Lugo László Gyűjteményének és
hagyatékának árverési katalógusa
Szerkesztői feladatokat végeztem.

ART and Antique katalógus
Szerkesztő és grafikus munka.

A Bodó Galéria és Aukciós Ház 13 katalógást
szerkesztettem.

120

ANGYALFÖLDI SZABÓ ZOLTÁN
(1929-2014)

Anyával, 1973
Mother with Child, 1973

olaj, farost | oil on wood fibre | 160 x 148,5 cm
Jézusva jobbra fent | Signed above right: Szabó Zoltán

Kikiáltási ár: 650 000 Ft
Starting price: 1 625 €
Becsérték: 1 000 000 - 1 400 000 Ft
Estimation: 2 500 - 3 500 €

Szabó Zoltánként született, de később vette fel az Angyalföldi előnevet. A kor tragédiáját fiatal korában kellett átélnie, elkezdett rajzolgatni és Munkácsy Mihály képeit másolni, példaképének is tekintette, és az volt a vágya, hogy elérhesse a mester nagyságát. Később megismerte Gráber Margitot, általa kezdett el járni a Dési Huber Körbe, ahol olyan szónrajzokat készített, amelyek méretben már a két métert meghaladták. A szénrel készült lírai képeit folyamatosan alkotja pályája során.

A főiskola éve meghatározóak voltak számára, egy olyan alkotóról van szó, kinek személyisége megkerülhetetlen ahhoz, hogy festményeit megértsük, ezért a főiskolai éveiről saját szavait idézem: „nyugtalan, indulatos természetű voltam, utáltam a kötöttségeket. Nem akartam például tanulmányokat rajzolni, én mindig mindenből azonnal képet akartam csinálni. (...) engem mindig a gondolat izgatott, a szín és a forma csak annyiban, amennyiben szükséges a gondolat kifejezéséhez...”.

Anyával című festménye egy visszatérő témavilág, ahol egy nő gyermekével karjai közt jelenik meg. A kép kompozíciója feszes, a képfelületet kitöltő drapéria-ívek ölelik körbe dinamikus és óvón a középponti alakot. A kép középpontját a szereplők kezei adják, az anya a gyermek fejére teszi kezeit, kezük összeér. Az anya arcvonása szigorúbb, keménységet su-

gárzó, mégis a képben rejlő erő az anya és gyermeke közötti szeretet. Expresszív és a festő stílusára jellemző formák és színek jellemzik a képet. Nem először szerepel Szabó Zoltán művei között vallási témára vonatkozatható mű. A mostani képen Madonna ábrázolását használja a szeretet kifejezésére. Szimbólummá váltak ezek a képei. A művész korábban úgy fogalmazott a témáról: „Az anya-gyermek téma mindig is bennem élt, hiszen mi másra gondol a leggyakrabban egy szegény gyerek, mint az anyjára.”

Olyan alapvető érzelmekkel foglalkozott, mint a szeretet, a szenvedés, a gyűlölet, a halál és a szerelem, ezekhez bibliai sémákat választott. Ösztönössége, gondolatvilága és emlékei minden művében erősen a képekbe ágyazva jelenik meg. A gyermekkorában átélt háború mély lenyomatot hagyott benne, beleivódott a sejtjeibe. A háború, a szegénység, a kilakoltatás és a deportálás borzalmait mind képeiben megfestve enyhíti lelkében. Emlékeket festett, olyan emlékeket, amelyeket ő igaznak vélt, még ha ezek rossz emlékek voltak is. Nem is akart ezektől eltávolodni, elfogadta, hogy ezt hozza magával. Ő nem is tett volna mást, azt mondta: „Legszívesebben az eget festeném meg, millió figurával.”

SÜLYI DIÁNA

Forrás: Művészet, 1985 (26. évfolyam), 1-12. szám, 2. szám 36-39. o.

Anyával, 1973. Anyával című festménye, 1973. analógia

Anyával, 1973. Madonna, 1973. analógia

Anyával, 1973. Anyával című festménye, 1973. analógia

Született Szabó Zoltánként, de később büszkén vette fel az Angyalföldi előnevet. A kor tragédiáját fiatal korában kellett átélnie, elkezdett hát rajzolgatni és Munkácsy Mihály képeit másolni, példaképének is tekintette és vágyává vált, hogy elérhesse a mester nagyságát. Később megismerte Gráber Margitot és általa kezd el járni a Dési Huber Körbe, ahol olyan szónrajzokat készített melyek méretben már a két métert meghaladja. A szénrel készült lírai képeit folyamatosan alkotja pályája során.

A Főiskola éveiről, egy olyan alkotóról van szó kinek személyisége megkerülhetetlen, ahhoz hogy festményeit megértsük, ezért a Főiskolai éveiről saját szavait idézem: „nyugtalan, indulatos természetű voltam, utáltam a kötöttségeket. Nem akartam például tanulmányokat rajzolni, én mindig mindenből azonnal képet akartam csinálni. (...) engem mindig a gondolat izgatott, a szín és a forma csak annyiban, amennyiben szükséges a gondolat kifejezéséhez...”.

Anyával című festménye egy visszatérő témavilág, ahol a nő gyermekét karjai közt jelenik meg. A kép kompozíciója feszes, a kép felületet kitöltő drapéria ívek ölelik körbe dinamikus és óvón. A kezek a kép középpontját adják, az anya a gyermek fejére teszi kezeit, kezük összeér. Az anya arcvonása szigorúbb, erő sugárzó, mégis a képben rejlő erő az anya gyermek közti szeretet. Expresszív és a festő stílusára jellemző formák és színek jellemzik a képet. Nem először szerepel Szabó Zoltán művei között vallási témára vonatkozatható mű. A mostani képen a Madonna ábrázolását használja a szeretet kifejezésére. Szimbólummá váltak ezek a képei. A művész korábban úgy fogalmazott a témáról: „Az anya-gyermek téma mindig is bennem élt, hiszen mi másra gondol a leggyakrabban egy szegény gyerek, mint az anyjára.”

Olyan alapvető érzelmekkel foglalkozott, mint a szeretet, szenvedés, gyűlölet, halál és szerelem, ezekhez bibliai sémákat választ. Ösztönössége és gondolatvilága, emlékei minden művében erősen a képekbe ágyazva jelenik meg. A gyermekkorában átélt háború, mély lenyomatot hagyott, beleivódott a sejtjeibe. A háborút, a szegénységet, kilakoltatást és deportálást mind képeiben meg festve enyhíti lelkében. Emlékeket fest, olyan emlékeket, amelyeket ő igaznak vél, még ha ezek rossz emlékek is. Nem is akart ezektől eltávolodni, elfogadja, hogy ezt hozza magával. Ő nem is tenne mást, csak: „Legszívesebben az eget festeném meg, millió figurával.”

Angyalföldi Szabó Zoltán tanulmány

Hivatkozás: Művészet, 1985 (26.évfolyam, 1-12.szám. 2.szám 36-39.o.

101

GÁALL FERENC | FRANCOIS GALL (1912-1987)

Ülő nő pirosban, 1953
Seated woman in red dress, 1953

olaj, vászon | oil on canvas | 100 x 80 cm
Jelölve jobbra lent | Signed lower right: F. Gall Paris 53

Kikiértési ár: 4 200 000 Ft
Starting price: 10 500 €
Becsérték: 6 000 000 - 8 000 000 Ft
Estimation: 15 000 - 20 000 €

Francois Gall, magyar nevén Gáall Ferenc a II. világháború alatt fogságba került, szabadulása után telepedett le véglegesen Párizsban, ez okozta tehát nevének kettős szerepeltetését, és műveit mindkét név alatt szignózta. Festészetére nagy hatást tett André Devambez francia festő, akinél 1936-ban tanult a műhelyében. Egy tanult festő volt, aki az impresszionista festészetben szerzett ismertségét hasznosította saját képei megmunkálása során.

A most megjelent Ülő nő pirosban című festménye a sokszor megfestett nőalakjai közül egy kiemelkedő darab. Ahogy a cím is sejteti, egy ülő női alakot helyezett el a tájban, ami egy parkrészlet. A figura mögött zajló események, emberek és táj impresszionista modorban kissé elmosódott – foltszerű ecsetkezeléssel játszik a fényekkel, ezáltal teljes fókuszot emelve központi figurájának, a piros ruhában ülő nőnek. A visszatérő élénk piros ruha adja meg a teljes kontrasztot, ezzel is teljes mértékben a nőre helyezve a kép kompozícióját. Festményein sokszor megjelenik felesége, Eugénie, ezért nem zárható ki, hogy a jelen kép is Eugénie-t ábrázolja. Az arc részletgazdagsága már-már romantikus hatást idéz elő, és az időtlen szépség pátoszába emeli a modelljét. A kép különlegessége ebben a szépen kidolgozott arcban rejlik, korábban ismert képei közül ezen a képen szereplő oldalra kitekintő arc kapta a legnagyobb hangsúlyt a festőtől. Továbbá előszeretettel fest olyan hölgyeket, akik valamilyen nőiességet szimbolizáló

tevékenységet végeznek, akik balettoznak, varrnak, hajukat igazgatják vagy csupán csak meztelenek. Élénk, pasztell színei és a téma megválasztásában érződik Edgar Degas ihletése.

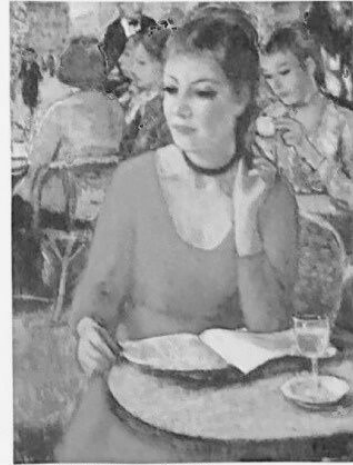
Francois Gall abba a gyorsan újjáépülő, dekolonizációs és szociális mozgalmak világába tartozott, ahol különböző kultúrák és stílusok találkozhattak a háború után kulturálisan gyorsan felépülő Párizsban. Ezt megerősítve, többek közt barátságot kötött Pablo Picassoval. Tehetségét mindkét országban elismerték. Magyarországon és Párizsban, szervezőként és festőként is számos tagság és elnökség fűződik nevéhez; itthon a Független Szalonja elnökségének, Párizsban a Fondation Taylor díjkiosztó bizottságának volt tagja és a Salon Des Indépendants elnöke. Mi sem jobb bizonyítéka erre az Utunk évkönyvben (1976, 146. oldal) megjelent írása, amikor két évvel a háború után megfesti a „Kenyeret a népnek” című kétméteres festményét. A kép elhozza számára a kinti sikert. A Párizsi tavaszi tárlaton való szereplés után ezt írta: „Körültűntünk egyszeriben minden megváltozik, hivatalosak és műkereskedők keresnek fel a hatodik emeleten, s megdöbbenve látják, milyen szegénységben élünk.” A képet a Francia Művészek Egyesülete aranyéremmel tüntette ki.

SÜLYI DIÁNA

¹Utunk évkönyv, 1976, 146. oldal

Francois Gall: Fiatal nő virágot néz.

Francois Gall: Eugénie pirosban, Páris, 1970

Francois Gall magyar nevén Gáall Ferenc a II. világháború alatt fogságba került, szabadulása után telepedik le véglegesen Párizsban, ez okozta tehát nevének kettős szerepeltetését és művei mindkét név alatt szignózta. Festészetére nagy hatást tett André Devambez francia festő, akinél 1936-ban tanult a műhelyében. Egy tanult festő volt, aki az impresszionista festészetben szerzett ismertségét hasznosította saját képei megmunkálása során.

A most megjelent Ülő lány a kertben című festménye a sokszor megfestett nő alakjai közül egy kiemelkedő darab. Ahogy a cím is sejteti, egy ülő női alakot helyezett el a tájban, ami egy parkrészlet. A figura mögött zajló események, emberek és táj impresszionista modorban kissé elmosódott, foltszerű ecsetkezeléssel játszik a fényekkel, ezáltal teljes fókuszot emelve a központi figurájának a piros ruhában ülő nőnek. A visszatérő élénk piros ruha adja meg a teljes kontrasztot, ezzel is teljes mértékben a nőre helyezve a kép kompozícióját. Festményein sokszor megjelenik Eugénie a felesége ezért nem zárható ki, hogy a jelen kép is Eugénie-t ábrázolhatja. Az arc részletgazdagsága már-már romantikus hatást idéző elő és az időtlen szépség pátoszába emeli a modelljét. A kép különlegessége ebben a szépen kidolgozott arcban rejlik, korábban ismert képei közül ezen a képen szereplő oldalra kitekintő arc kapta a legnagyobb hangsúlyt a festőtől. Továbbá előszeretettel fest olyan hölgyeket, akik valamilyen nőiességet szimbolizáló attribútumokat végző nőket, akik balettoznak, varrnak, hajukat igazgatják vagy csupán csak meztelenek. Élénk pasztell színei és téma választásában érződik Edgar Degas ihletése.

Francois Gall abba a gyorsan újjá épülő, dekolonizációs és szociális mozgalmak világába tartozott, ahol különböző kultúrák és stílusok találkozhattak a háború után kulturálisan gyorsan felépülő Párizsban. Ezt megerősítve többek közt barátságot kötött Pablo Picassoval. Tehetségét mindkét országban elismerték. Magyarországon és Párizsban, szervezőként és festőként is számos tagság és elnökség fűződik nevéhez. Többek között itthon a Független Szalonja elnöksége, Párizsban a Fondation Taylor díjkiosztó bizottsága és a Salon Des Indépendants elnöke. Mi sem jobb bizonyítéka erre az Utunk évkönyvben (1976) megjelent írása, amikor két évvel a háború után megfesti a „Kenyeret a népnek” című kétméteres festményét. A kép elhozza számára a kinti sikert. A Párizsi tavaszi tárlaton való szereplés után ezt írja: „Körültűntünk egyszeriben minden megváltozik, hivatalosak és műkereskedők keresnek fel a hatodik emeleten, s megdöbbenve látják, milyen szegénységben élünk.” A képet a Francia Művészek Egyesülete aranyéremmel tüntette ki.

Hivatkozás: Utunk évkönyv, 1976, 146. oldal

Francois Gall tanulmány

Részlet: *Élőművészet az egri Kis Zsinagóga Kortárs Kiállítótérben* című tanulmányból

Az élőművészet jelenléte az egri Kis Zsinagóga történetében:

A dolgozatom fő témaként egy jelenséget emelnék ki a Kis Zsinagóga Kortárs Kiállítótér életében. Szilágyi Rudolf (képzőművész, a Kis Zsinagóga művészeti vezetője) az Eszterházy Károly Főiskola, Vizuális Művészeti Tanszék hallgatója volt, ezekben az években ismeri meg Bukta Imrét (festő, performer, képzőművész). Bukta Imre által betekintést nyer az akció és élőművészet világába. Kis Magyar Performance és Nehéz zenei fesztivál Szentendrén tekinthető egy inspiratív alpnak, melyből az alap ötlet megszületett, hogy létrehozzanak egy fesztivált a Zsinagógában is. A Vajda Lajos Stúdió melynek tagjai: ef Zámbó és fe Lugossy Wahorn Andrással és Bernáth(y) Sándorral, Matyófalvi Gábor, Holdas György, Aknay János (alapító tagok), Agócs Attila, Wahorn András, Bereznai Péter, Csajka Gábor Cyprián, Mikó F. László, Bukta Imre, Györffy Sándor, Lois Viktor, Haász István, Imreh Tibor, Joláthy Attila, Selényi Károly István, Tóth István, Balogh István Vilmos, Gubis Mihály, Borgó György Csaba, Krizbai Sándor, Kis Tóth Ferenc, Vincze Ottó és Szirtes János. A Vajda Lajos Stúdió 1972-ben alakultak meg, csoportjukban konceptuális, neodada, neoszürrealista törekvések voltak jelen. fe Lugossy László Antal Istvánnal való beszélgetésben elmondta, hogy jelentőségét abban látta a fesztiválnak, hogy nyomott tudtak hagyni a magyar képzőművészetben, ugyanakkor ez egy baráti társaság volt, akik szerették volna magukat megmutatni és valamilyen fokig provokálni a nyárspolgári beidegződéseket. Volt egy bázis, ahol nagyon is élő dolgok zajlottak, közönséggel találkozhattak. fe Lugossy László így nyilatkozik a performance-ről: „Azért, mert - egyébként akkor még nem is tudtam, hogy performance-t csinálók - a zenei kifejezési forma egy performance volt számomra még annak idején a Bizottság együttesben. Ezt szerettem volna lecsatolni a pop és a népszerűség szintjéről egy másik, de evidensebb csatornára, ahol minden rajongás nélkül érdekelheti a nézőt az ember személye. Ami nem színház, nem tánc, de egy vizuális megelevenítésben való részvétel. Kitérítve a teret és a dimenziókat egy háromdimenziós eseménybe. Ez és ennek az összefüggései érdekelték.” ef Zámbó István arra a kérdésre, hogy mi a performance? melyet szintén Antal István tett fel neki. „A műfaj lényege szerintem az, hogy folyamatosan önmaga jelentését kutatja. Elmondhatjuk róla, hogy nem népszerű, populáris tömeg igényeket kiszolgáló műfaj, hanem egyéni utakat jelöl, a művészek egyéni elszántságának köszönhető kísérletektől gazdag. Személyekhez kötődik. Tehát személyiség művészetnek tekintem. A művészek saját személyisége, élete kell, hogy megjelenjen. Nem elvontan, hanem konkrétan. Ilyen szempontból színészi teljesítmény, de felhasznál elemeket mindenhol, bátran, gátlástalanul. Elementáris hatást gyakorol a környezetre, akár pozitív, akár negatív értelemben. Negatív hatáson azt értem, amikor egy egyszerű, földönfutó állampolgár, mint én, mondjuk, felteszi a kérdést, hogy mi ez a hülyeség? A másik néző pedig úgy nézi a performance-t, mint egy misét. Itt a saját vallásod papjaként, egy előadás formájában próbálsz megfogalmazni azt, amit te magad sem tudsz pontosan. A tágon értelmezhető művészetnek élő kísérletezése a performance. Nagyon sok művészt érint, és a jövő valahogy mindenféleképpen ebben van. Itt nem, mint műtárgyat tudja majd hazavinni az értéket az állampolgár, hanem minden, amit látott, a gondolkodásába fog beleépülni, és ha pozitívan hat rá, és ezáltal a látásmódja másik szintre tud emelkedni, akkor ennek következtében a társadalom is meg kell, hogy változzon pozitív irányba. Kulturáltabb társadalom jön létre.” Maga a kérdező Antal István pedig így nyilatkozik: „Amikor elkezdtem felnőtté érni, a performance-ről azt, tartották „hogy az avantgárd giccse”. Ha viszont megnézted, mondjuk, Hajas Tibort, rájöttél, hogy ez hülyeség”. Hárman megalkotják a kor aktuális felfogását. A Vajda Lajos Stúdió tagjai tehát megszerveznek egy négy napos Kis Magyar Performance és Nehéz Zenei Fesztivál névre keresztelt programsorozatot. Végül tíz fesztivál jött létre, majd ahogy feLugossy László fogalmazott változott az idő és elhalványodtak, átalakultak a dolgok. 2008-ban rendezték meg utoljára a fesztivált. A fesztiválon hangsúlyt kapott a zene és az előadó művészet egyaránt, ez fentebb olvasható is ef Zámbó István is kifejtette. Szilágyi Rudolf előzményként tekint, a Szentendrén történt eseményekre, melyek hatására fordult meg a fejében a fesztivál megszervezése Eger városában is. Miután a Kis Zsinagóga Kortárs Kiállítótér egy állandó bázisként volt jelen, 2006-ban ekkor még Nyílt Tér néven megszületett az első élőművészeti fesztivál az egri Kis Zsinagóga falai között. Bukta Imre, Kónya Réka és Szilágyi Rudolf szervezésében, a fesztivál a nevét Bukta Imre művésztelepéről kapta, hiszen ez a név kifejezi azt, amit szerettek volna közvetíteni. Fontosnak tartották, hogy ne csak performance akciók valósuljanak meg, hanem a műfajok között átjárhatóság szülessen. Törekedtek arra, hogy legyenek reflexiók, férjen bele az irodalom, a hangköltészet, a színház, a kortárs tánc, a kísérleti zene és bármilyen műfaj, ami élőben történő esemény. Az I. Nyílt Tér Élőművészeti Fesztivál 2006. október 17-18.-án rendezték meg.